

Sygn. akt II Ka 241/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 marca 2017r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący : SSO Agata Wilczewska - spr.

SSO Robert Rafał Kwieciński

SSO Marek Ziółkowski

Protokolant : st. sekr. sąd. Irena Bąk

przy udziale Jacka Górskiego Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 3 marca 2017r.

sprawy **M. M., S. J., K. S., D. (...), S. K. i B. L.**

oskarżonych z art.297§1k.k., art.270§1k.k., art.286§1k.k. w zw. z art.11§2k.k.
i art.12k.k., i innych

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych: S. J., K. S. i S. K. oraz przez oskarżonych: M. M.,D. S.
i B. L.

od wyroku Sądu Rejonowego w Koninie

z dnia 17 marca 2016r. sygn. akt II K 706/12

I. Zmienia zaskarżony wyrok:

1) wobec oskarżonego **M. M.** w ten sposób, że:

- uchyla orzeczenie o karze łącznej zawarte w punkcie 7;
- wysokość ustalonej w punkcie 1 jednej stawki dziennej grzywny obniża do 50 (pięćdziesięciu) złotych;
- z opisu czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 2 eliminuje stwierdzenie, że oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z „B. L., a przyjmuje, że oskarżeni wykorzystali do podrobienia tego dokumentu podrobione „przez B. L.” pieczętki, a wysokość ustalonej w punkcie 2 jednej stawki dziennej grzywny obniża do 50 (pięćdziesięciu) złotych;
- z kwalifikacji prawnej czynów przypisanych oskarżonemu w punkcie 3 eliminuje §1art.284k.k., a z przypisanego w tym punkcie, a opisanego w punkcie VI czynu eliminuje stwierdzenie „przekazując Ł. M. podczas transakcji sfałszowane oświadczenie o spłaceniu przez niego w całości kredytu udzielonego na zakup tego samochodu oraz oświadczenia o zagubieniu karty tego pojazdu (pomimo, iż była ona złożona w depozycie jako zabezpieczenie kredytu), wprowadził go w błąd, co do, iż jest wyłącznym właścicielem przedmiotowego samochodu” i przyjmuje w to miejsce stwierdzenie „zapewniając Ł. M. podczas transakcji sprzedaży samochodu, że z uzyskanych od niego pieniędzy spłaci w całości kredyt uzyskany uprzednio na zakup tego samochodu, mimo iż nie miał takiego zamiaru, oraz przekazując mu oświadczenie o zagubieniu karty tego pojazdu (pomimo, iż była ona złożona w depozycie jako zabezpieczenie kredytu)

czym wprowadził go w błąd w celu osiągnięcia korzyści majątkowej”, a wysokość ustalonej w punkcie 3 jednej stawki dziennej grzywny obniża do 50 (pięćdziesięciu) złotych;

- za przypisane oskarżonemu w punkcie 4 przestępstwo z art.270§3k.k.

w zw. z art.4§1k.k., na podstawie art.60§4k.k. i art.60§7k.k. w zw.

z art.270§3k.k. w zw. z art.43a§1k.k. odstępuje od wymierzenia kary wobec oskarżonego za to przestępstwo i orzeka wobec oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 2.000zł (dwa tysiące złotych);

- za przypisane oskarżonemu w punkcie 5 przestępstwo z art.18§3k.k. w zw. z art.270§1k.k. i art.4§1k.k., na podstawie art.60§4k.k. i art.60§7k.k. w zw.

z art.19§1k.k. i art.270§1k.k. w zw. z art.43a§1k.k. odstępuje od wymierzenia kary wobec oskarżonego za to przestępstwo i orzeka wobec oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 2.000zł (dwa tysiące złotych);

- na podstawie art.85k.k., art.86§1i2k.k. w zw. z art.91§2k.k. i art.4§1k.k. łączy orzeczone wobec oskarżonego M. M. w punktach 1,2 i 3 kary grzywny i jako karę łączną wymierza mu karę 400 (czterystu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesiąt złotych);

2) wobec oskarżonego **S. J.** w ten sposób, że:

- uchyla orzeczenie o karze łącznej zawarte w punkcie 16;

- z opisu czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 12 eliminuje stwierdzenie, że działał wspólnie i w porozumieniu z „M. M. i B. L.” i uzupełnia, że wykorzystał do podrobienia dokumentu podrobione „przez B. L.” pieczętąki, a stwierdzenie „a następnie czynił przygotowania do użycia” zastępuje słowami „celem użycia” i przyjmuje kwalifikację prawną tego czynu

z art.270§1k.k. w zw. z art.4§1k.k.;

- z opisu czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 13 eliminuje stwierdzenie, że oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z „B. L. i przyjmuje, że oskarżeni wykorzystali do podrobienia tego dokumentu podrobione „przez B. L.” pieczętąki,

a z kwalifikacji prawnej tego czynu eliminuje §1art.284k.k.;

- z opisu czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 14 eliminuje stwierdzenie „a następnie pomimo wypowiedzenia mu przez bank w dniu 10.03.2010r. umowy kredytowej nie dokonał zwrotu powierzonego mu samochodu, będącego przedmiotem częściowego przewłaszczenia go na rzecz banku, dokonując jego przywłaszczenia” i przyjmuje kwalifikację prawną tego czynu z art.297§1k.k. i art.286§1k.k. w zw. z art.11§2k.k.

i art.4§1k.k., a nadto przyjmuje, że czynu tego oskarżony dopuścił się

w warunkach ciągu przestępstw z czynem przypisanym mu w punkcie 15, kwalifikowanym z art.297§1k.k. i art.286§1k.k. w zw. z art.11§2k.k. w zw.

z art.4§1k.k., czyli w warunkach art.91§1k.k. i za przestępstwa te na podstawie art.286§1k.k. w zw. z art.11§3k.k. i art.91§1k.k. wymierza mu karę 2(dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

- na podstawie art.85k.k. i art.86§1k.k. w zw. z art.91§2k.k. w zw.

z art.4§1k.k. łączy orzeczone wobec oskarżonego S. J. w punktach 8,9,10,11,12,13 oraz 14 z 15 kary pozbawienia wolności i jako karę łączną wymierza mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet okres pozbawienia wolności wskazany

w punkcie 17, na podstawie wskazanych tam przepisów;

3) wobec oskarżonego **K. S.** w ten sposób, że:

- uchyla orzeczenie o karze łącznej zawarte w punkcie 23;

- z opisu czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 19 eliminuje stwierdzenie, że działał wspólnie i w porozumieniu z „M. M. i B. L.” i uzupełnia, że wykorzystał do podrobienia dokumentu podrobione „przez B. L.” pieczętki, a stwierdzenie „a następnie czynił przygotowania do użycia” zastępuje słowami „celem użycia” i przyjmuje kwalifikację prawną tego czynu

z art.270§1k.k. w zw. z art.4§1k.k.;

- wymierzoną wobec oskarżonego w punkcie 20 karę pozbawienia wolności obniża do 10 (dziesięciu) miesięcy i na podstawie art.33§1-3k.k. za przypisane w tym punkcie przestępstwo wymierza oskarżonemu dodatkowo karę 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

- z opisu czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 21 eliminuje stwierdzenie, że oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z „B. L.” i przyjmuje, że oskarżeni wykorzystali do podrobienia tego dokumentu podrobione „przez B. L.” pieczętki,

a z kwalifikacji prawnej tego czynu eliminuje §1art.284k.k.;

- z opisu czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 22 eliminuje stwierdzenie „a następnie pomimo wypowiedzenia mu przez bank w dniu 16.11.2010r. w/w umowy kredytowej, nie dokonał zwrotu powierzonego mu samochodu, będącego przedmiotem częściowego przewłaszczenia go na rzecz banku, dokonując jego przywłaszczenia” i przyjmuje kwalifikację prawną tego czynu z art. 297§1k.k. i art.270§1k.k. w zw. z art.11§2k.k. w zw. z art.4§1k.k. i za przestępstwo to na podstawie art.297§1k.k. w zw.

z art.11§3k.k. wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności);

- na podstawie art.85k.k. i art.86§1k.k. w zw. z art.4§1k.k. łączy orzeczone wobec oskarżonego K. S. w punktach od 18 do 22 kary pozbawienia wolności i jako karę łączną wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie, na podstawie art.69§1i2k.k. w zw. z art.70§1pkt1k.k. i art.73§1k.k. w zw. z art.4§1k.k., warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 5 (pięć) lat, oddając go w tym czasie pod dozór kuratora sądowego;

- przyjmuje, że dokonane w punkcie 24 zaliczenie na poczet kary następuje na poczet orzeczonej w punkcie 20 kary grzywny, uznając grzywnę za wykonaną do 4 (czterech) stawek dziennych;

4) wobec oskarżonej D. S. ten sposób, że:

- uchyla orzeczenie o karze łącznej zawarte w punkcie 28;

- orzeczoną wobec oskarżonej w punkcie 27 karę pozbawienia wolności obniża do 10 (dziesięciu) miesięcy i na podstawie art.33§1-3k.k. za przypisane w tym punkcie przestępstwo wymierza oskarżonej dodatkowo karę 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

- na podstawie art.85k.k. i art.86§1k.k. w zw. z art.4§1k.k. łączy orzeczone wobec oskarżonej D. S. w punktach od 25 do 27 kary pozbawienia wolności i jako karę łączną wymierza jej karę 1 (jednego) roku

i 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności, której wykonanie, na podstawie art.69§1i2k.k. w zw. z art.70§1pkt1k.k. i art.73§1k.k. w zw. z art.4§1k.k., warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 5 (pięć) lat, oddając ją w tym czasie pod dozór kuratora sądowego;

- przyjmuje, że dokonane w punkcie 29 zaliczenie na poczet kary następuje na poczet orzeczonej w punkcie 27 kary grzywny, uznając grzywnę za wykonaną do 2 (dwóch) stawek dziennych;

5) wobec oskarżonej S. K. ten sposób, że:

- orzeczoną wobec oskarżonej w punkcie 30 karę pozbawienia wolności obniża do 8 (ośmiu) miesięcy i na podstawie art.33§1-3k.k. za przypisane

w tym punkcie przestępstwo wymierza oskarżonej dodatkowo karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

- na podstawie art.69§1i2k.k. w zw. z art.70§1pkt1k.k. i art.73§1k.k. w zw.

z art.4§1k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej w punkcie 30 kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata oddając ją w tym czasie pod dozór kuratora sądowego;

- przyjmuje, że dokonane w punkcie 31 zaliczenie na poczet kary następuje na poczet orzeczonej w punkcie 30 kary grzywny, uznając grzywnę za wykonaną do 2 (dwóch) stawek dziennych;

6) wobec oskarżonego **B. L.** w ten sposób, że :

- uchyla orzeczenie o karze łącznej zawarte w punkcie 34 oraz orzeczenie zawarte w punkcie 35;

-oskarżonego B. L., w ramach czynu zarzucanego

w punkcie I, uznaje za winnego tego, że w okresie od 28.01.09r. do 19.09.09r. w K. woj. (...), działając w zamiarze aby inne osoby popełniły przestępstwo, swoim zachowaniem ułatwił jego popełnienie, w ten sposób, że podrobił w swoim zakładzie pieczętki o treści: (...) BANK S.A. (...) P. B.”, które przekazał K. S.

i S. J., a które zostały przez nich wykorzystane do podrobienia, przy użyciu programu komputerowego, w celu użycia jako autentycznego, dokumentu w postaci oświadczenia z dnia 19.09.09r. potwierdzającego niezgodny z prawdą fakt spłacenia w całości przez M. M. w (...) Banku SA kredytu samochodowego, dotyczącego pojazdu M. (...) o numerze nadwozia (...), to jest dokonania przestępstwa z art.18§3k.k. w zw. z art.270§1k.k. i art.4§1k.k.;

- oskarżonego B. L., w ramach czynu zarzucanego

w punkcie II, uznaje za winnego tego, że w okresie od 27.05.09r. do 1.10.09r. w K. woj. (...), działając w zamiarze aby inne osoby popełniły przestępstwo, swoim zachowaniem ułatwił jego popełnienie, w ten sposób, że podrobił w swoim zakładzie pieczętki o treści: (...) BANK Spółka Akcyjna - (...)” i (...), które przekazał K. S., S. J. i M. M., a które zostały przez nich wykorzystane do podrobienia, przy użyciu programu komputerowego, w celu użycia jako autentycznego, dokumentu w postaci oświadczenia z dnia 19.09.09r. potwierdzającego niezgodny z prawdą fakt spłacenia w całości przez M. M. w (...) Banku SA kredytu samochodowego nr (...) - (...), dotyczącego pojazdu marki J. (...) o nr VIN (...) i przeniesienie wszelkich praw do pojazdu na M. M., to jest dokonania przestępstwa z art.18§3k.k. w zw. z art.270§1k.k. i art.4§1k.k.;

i za przestępstwa te, przyjmując, że popełnione zostały w ramach ciągu przestępstw z art.91§1k.k., na podstawie art.19§1k.k. w zw. z art.270§1k.k.

w zw. z art.91§1k.k. wymierza oskarżonemu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art.69§1i2k.k. w zw.

z art.70§1pkt1k.k. warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata, a na podstawie art.71§1k.k. w zw. z art.33§1i3k.k. orzeka wobec oskarżonego grzywnę w wysokości 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

- uchyla orzeczenie o srodku karnym zawarte w punkcie 37;

- przyjmuje, że dokonane w punkcie 36 zaliczenie na poczet kary następuje na poczet orzeczonej kary grzywny, uznając grzywnę za wykonaną do 2 (dwóch) stawek dziennych.

II. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części.

III. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. M. kwotę 619,92zł (w tym VAT) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu S. J. z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

IV. Zwalnia wszystkich oskarżonych w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w tym od opłat.

Marek Ziółkowski Agata Wilczewska Rafał Robert Kwieciński

Sygn. akt IIKa 241/16

UZASADNIENIE

- ograniczone, zgodnie z art.423§1a k.p.k., do wyroku dotyczącego oskarżonego S. J. -

Wyrokiem z dnia 17 marca 2016r. Sąd Rejonowy w Koninie w sprawie o sygn. akt IIK 706/12 uznał oskarżonego **S. J.** za winnego tego, że:

- **po pierwsze**, w dniu 13.05.2008 r. w K. w woj. w. działając w celu uzyskania kredytu w kwocie 55.837,56 zł na zakup samochodu M. (...)

o numerze nadwozia (...) (rok produkcji 1999) przedłożył

w (...) Bank S.A. wniosku o kredyt samochodowy dla przedsiębiorców, w których zawarł nierzetelne dane, mające istotne znaczenie dla uzyskania kredytu, zawiązując do kwoty 6mln zł. wartość przychodów ze sprzedaży za 2007 r. oraz, zatajając fakt posiadania przez niego zadłużenia z tytułu umowy kredytu hipotecznego nr (...) zawarty 21.09.2007 r. (...) Bank S.A., doprowadzając w ten sposób do uzyskania pozytywnej decyzji kredytowej oraz do podpisania z w/w bankiem w dniu 21.05.2008 r. umowy, której nadano numer (...) i uruchomienia kredytu w w/w kwocie, który spłacił tylko częściowo, **to jest przestępstwa z art. 297 § 1 k.k.** i za przestępstwo to na podstawie tego przepisu, w zw. z art.4§1k.k., wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 8 wyroku);

- **po drugie**, w okresie od 14.06. do 19.06.2008 r. w K. w woj. (...), działając w realizacji z góry powziętego zamiaru oraz wspólnie i w porozumieniu

z D. S. w celu uzyskania na nazwisko P. R. kredytu w kwocie 32.000,00 zł na zakup samochodu J. (...) o numerze nadwozia (...) (rok produkcji 2000), sprzedawanego za pośrednictwem jego komisju samochodowego, doprowadził do przedłożenia w (...) Bank S.A., mających istotne znaczenie dla uzyskania kredytu, dokumentów w postaci wniosku kredytowego zawierającego dane P. R. oraz uzgodnione z pośredniczącą w załatwianiu kredytu pracownicą banku (...), nierzetelne – nieprawdziwe dane o dodatkowym źródle dochodów

i majątku kredytobiorcy (wnioskodawcy) i dokonanej przez niego wpłacie własnej oraz w postaci oświadczenia wnioskodawcy ze sfalszowanym podpisem P. R., w ten sposób, doprowadzając do uzyskania pozytywnej decyzji kredytowej oraz do podpisania przez P. R. w dniu 19.06.2008 r. umowy kredytowej nr (...) i uruchomienia kredytu w w/w kwocie, który kredytobiorca spłacił tylko w części, **to jest przestępstwa z art. 297 § 1 k.k.**

i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za przestępstwo to na podstawie art.297§1k.k. w zw. z art.11§3k.k. w zw. z art.4§1k.k., wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 9 wyroku);

-po trzecie, ciągu **dwóch przestępstw z art.297§1k.k., art..270§1k.k., art.286§1k.k. w zw. z art.11§2k.k. i z art.297§1k.k., art..270§1k.k., art.286§1k.k. w zw.**

z art.11§2k.k.w zw. z art.12k.k. w zw. z art.91§1k.k., popełnionych w ten sposób, że:

- w dniu 16.09.2008 r. w K. w woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami (R. T., P. J. i P. D.) oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i uzyskania na nazwisko R. T. kredytu w kwocie 15.000,00 zł, doprowadził do sfalszowania oraz do przedłożenia w (...) S.A. dokumentu mającego istotne znaczenie dla uzyskania kredytu w postaci zaświadczenia o wysokości zarobków i zatrudnieniu R. T. w firmie (...) M. M., opatrzonego oryginalną pieczętą firmową, użyzoną odpłatnie za kwotę 1.000 zł od właściciela tej firmy, a następnie po wprowadzeniu w ten sposób pracowników (...) S.A., podejmujących decyzję o przyznaniu kredytu, w błąd, co do zdolności kredytowej R. T., doprowadził (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez przyznanie i uruchomienie po podpisaniu przez R. T. umowy

nr (...) kwoty kredytu w wysokości 15.000,00 zł, wiedząc, że R. T. nie ma zdolności kredytowej oraz, że kredyt nie zostanie spłacony (przestępstwo z art. 297 § 1 k.k., art. 270 § 1 k.k. i z art. 286 § 1k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.),

- w okresie od 15.04. do 27.05.2009 r. w K. w woj. (...), działając w realizacji z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z M. M., K. S. i S. K. oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i uzyskania przez M. M. kredytu w kwocie 80.504,00 zł na zakup samochodu J. (...) o numerze nadwozia (...) (rok produkcji 2005), sprzedawanego za pośrednictwem jego komisju samochodowego przedłożył, mające istotne znaczenie dla uzyskania w/w kredytu, dokumenty w postaci wniosku zawierającego dane M. M. oraz uzgodnione z pośredniczącą w załatwianiu kredytu pracownicą banku (...), nierzetelne dane dotyczące zawyżonej ceny zakupu przedmiotowego pojazdu za kwotę 110.000,00 zł i nieprawdziwe dane dotyczące dokonania przez kredytobiorcę wpłaty własnej w wysokości 42.500,00 zł oraz w postaci nierzetelnego oświadczenia kredytobiorcy zawierającego nieprawdziwe dane o jego zatrudnieniu w firmie (...) – S. J. (w K.) i osiąganych z tego tytułu zarobkach oraz zawyżone dane dotyczące miesięcznych dochodów osiąganych przez kredytobiorcę z tytułu prowadzonej przez niego działalności gospodarczej pod nazwą (...) w K. oraz w postaci polisy ubezpieczeniowej E. (...) nr (...) ze sfalszowanym podpisem M. M., a następnie po wprowadzeniu w ten sposób pracowników D. Banku podejmujących decyzję o przyznaniu kredytu, w błąd, co do zdolności kredytowej M. M., doprowadził D. Bank do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez przyznanie i uruchomienie po podpisaniu przez M. M. umowy nr (...), kwoty kredytu w wysokości 80.504,00 zł, wiedząc, że M. M. nie ma zdolności kredytowej oraz, że kredyt nie zostanie spłacony (przestępstwo z art. 297 § 1 k.k., art. 270 § 1 k.k. i z art. 286 § 1k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.)

i za przestępstwa te na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw.

z art. 91 § 1 k.k., w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności (pkt 10 wyroku);

- **po czwarte**, w okresie od 14 do 17 listopada 2008 r. w K. w woj. (...), działając w realizacji z góry powziętego zamiaru, w celu uzyskania kredytu w kwocie 30.769,23 zł na zakup samochodu osobowego marki M. (...) o numerze nadwozia (...) (rok produkcji 1997),

w dniu 14.11.2008 r. wraz z wnioskiem kredytowym przedłożył w (...) Bank S.A.

w W., mające istotne znaczenie dla uzyskania kredytu, pisemne oświadczenie, w którym podał nierzetelne – niezgodne z prawdą, zawyżone dane o wysokości dochodów osiąganych z tytułu prowadzonej przez niego działalności gospodarczej pod nazwą PUB (...) z siedzibą w K. przy ulicy (...), w ten sposób doprowadzając do uzyskania pozytywnej decyzji kredytowej oraz do podpisania z w/w bankiem w dniu 17.11.2008 r. umowy kredytowej nr (...)

i uruchomienia kredytu w w/w kwocie, który spłacił tylko częściowo,

to jest przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za przestępstwo to na podstawie art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 11 wyroku);

- **po piąte**, w okresie od 28.01. do 19.09.2009 r. w K. w woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z K. S., M. M. i B. L. w celu użycia, jako autentyczny sfalszował dokument

w postaci oświadczenia z dnia 19.09.2009 r. potwierdzającego niezgodny z prawdą fakt spłacenia w całości przez M. M. w (...) Banku S.A. kredytu samochodowego, dotyczącego pojazdu M. (...) o numerze nadwozia (...), wykorzystując do podrobienia tego dokumentu program komputerowy oraz podrobione pieczętki o treści (...) BANK S.A. (...) P. B.”, a następnie czynił przygotowania do użycia tak sfalszowanego dokumentu w Wydziale Komunikacji Urzędu Miejskiego w K.

w celu dokonania zmiany wpisu w dowodzie rejestracyjnym w/w pojazdu poprzez wykreślenie (...) Banku S.A. jako współwłaściciela tego pojazdu, **to jest przestępstwa z art. 270 § 1 i 3 k.k.** i za przestępstwo to na podstawie art. 270 § 1 k.k.

w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 12 wyroku);

- **po szóste**, w okresie od 27.05. do 01.10.2009 r. w K., w woj. (...), działając w celu realizacji z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu

z K. S., M. M. i B. L. oraz w celu użycia, jako autentyczny, sfalszował dokument w postaci zaświadczenia z dnia 19.09.2009r. potwierdzającego niezgodny z prawdą fakt spłacenia przez M. M. w całości w (...) Banku S.A. kredytu samochodowego nr (...) - (...), dotyczącego pojazdu marki C. typ J. (...) o numerze VIN (...) i przeniesienia wszelkich praw do pojazdu na M. M., wykorzystując do podrobienia tego dokumentu program komputerowy oraz podrobione pieczętki o treści (...) BANK Spółka Akcyjna – (...)”

i (...) oraz pomógł w ten sposób M. M. w wyłudzeniu poświadczenia nieprawdy oraz w przywłaszczeniu powierzonego mu wcześniej umownie samochodu J. (...) częściowo przewłaszczonego na rzecz banku udzielającego kredyt, ułatwiając mu przedłożenie w dniu 1.10.2009 r. w Wydziale Komunikacji Urzędu Miejskiego w K. przedmiotowego sfalszowanego zaświadczenia i uzyskanie zmiany danych w dowodzie rejestracyjnym poprzez wykreślenie D. Banku jako współwłaściciela w/w pojazdu oraz bezprawną sprzedaż tego samochodu w dniu 15.11.2009 r. E. M., **to jest przestępstwa z art. 270 § 1 i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 272 k.k. i z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 284 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.** i za przestępstwo to na podstawie art.19§1k.k. w zw.

z art.284§2k.k. w zw. z art.11§3k.k., w zw. z art.4§1k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 13 wyroku);

- **po siódme**, w dniu 17.08.2009 r. w K. w woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz uzyskania kredytu w kwocie 151.155,37 zł na zakup samochodu M. (...) o numerze nadwozia (...) (rok produkcji 2006) w (...) Banku S.A. przedłożył, mające istotne znaczenie dla uzyskania kredytu, dokumenty w postaci wniosku kredytowego, zawierającego nierzetelne dane o osiągniętych przez niego z prowadzonej działalności gospodarczej dochodach oraz w postaci pisemnego nierzetelnego oświadczenia kredytobiorcy, zawierającego zawyżone dane dotyczące miesięcznych dochodów osiągniętych przez niego z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej pod nazwą PUB (...) S. J., a następnie po wprowadzeniu w ten sposób pracowników (...) Banku S.A., podejmujących decyzję o przyznaniu kredytu, w błąd, co do swojej zdolności kredytowej, doprowadził (...) Bank S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez przyznanie i uruchomienie po podpisaniu przez niego umowy nr (...) kwoty kredytu w wysokości 151.155,37 zł, wiedząc, że nie ma zdolności kredytowej oraz, że kredyt nie zostanie spłacony, a następnie pomimo wypowiedzenia mu przez bank w dniu 10.03.2010 r. umowy kredytowej nie dokonał zwrotu powierzonego mu samochodu, będącego przedmiotem częściowego przewłaszczenia go na rzecz banku, dokonując jego przywłaszczenia, **to jest przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. i 286 § 1 k.k. i 284 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.** i za przestępstwo to na podstawie art.286§1k.k. w zw.

z art.11§3k.k. w zw. z art.4§1k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności (pkt 14 wyroku);

- **po ósme**, w dniu 22.08.2009 r. w K. w woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą (M. D.) i D. S. oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i uzyskania na nazwisko M. D. kredytu

w kwocie 99.600,00 zł na zakup samochodu M. (...) o numerze rej. (...)

i numerze nadwozia (...) (rok produkcji 2003) sprzedawanego za pośrednictwem prowadzonego przez niego komisju samochodowego (...), doprowadził do przedłożenia w (...) Bank S.A., mających istotne znaczenie dla uzyskania kredytu dokumentów w postaci wniosku kredytowego zawierającego dane M. D. oraz uzgodnione z pośredniczącą w załatwianiu kredytu pracownicą banku (...), nierzetelne dane o jego zatrudnieniu w firmie (...) M. M. i osiągniętych z tego tytułu dochodach oraz w postaci pisemnego oświadczenia kredytobiorcy, zawierającego nierzetelne – niezgodne z prawdą, dane o jego zatrudnieniu i wysokości zarobków, a następnie po wprowadzeniu w ten sposób pracowników (...) Banku S.A., podejmujących decyzję

o przyznaniu kredytu, w błąd, co do zdolności kredytowej M. D., doprowadził (...) Bank S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez przyznanie i uruchomienie po podpisaniu przez M. D. umowy nr (...) kwoty kredytu w wysokości 99.600,00 zł, wiedząc, że M. D. nie ma zdolności kredytowej oraz, że kredyt nie zostanie spłacony, **to jest przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. i 286 § 1 k.k. w zw.**

z art.11§2k.k. i za przestępstwo to na podstawie art.286§1k.k. w zw. z art.11§3k.k.

i art.4§1k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 15 wyroku).

Na podstawie art.85§1k.k., art.86§1k.k. w zw. z art.91§2k.k. w zw.

z art.4§1k.k. Sąd połączył orzeczone wobec oskarżonego S. J. kary pozbawienia wolności i jako karę łączną wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności (pkt 16 wyroku). Na podstawie art.63§1k.k. w zw. z art.4§1k.k. Sąd zaliczył oskarżonemu na poczet kary okres zatrzymania od 9.05.11r. do 10.05.11r. uznając karę za wykonaną w wymiarze 2 dni (pkt 17 wyroku).

Powyższy wyrok w części dotyczącej oskarżonego S. J. zaskarżony został przez obrońcę oskarżonego S. J..

Obrońca oskarżonego zaskarżyła wyrok w całości. Na podstawie art.438pkt2i3k.p.k. zarzuciła wyrokowi obrazę przepisów postępowania, a zwłaszcza art.4k.p.k., art.7k.p.k. i art.410k.p.k. polegającą na nierozważeniu całokształtu okoliczności ujawnionych w sprawie oraz na fragmentarycznej jednostronnej analizie i ocenie dowodów, co skutkowało błędnym ustaleniem, że materiał dowodowy zebrany w sprawie stanowił dostateczną podstawę do przyjęcia, że S. J. jest winny zarzuconych mu przestępstw. W uzasadnieniu apelacji obrońca wymieniła dodatkowo, że naruszeniu uległy też przepisy art.5§2k.p.k. i art.92k.p.k.

Obrońca zarzuciła też obrazę przepisów postępowania to jest art.202k.p.k.

w zw. z art.170k.p.k. poprzez nie powołanie opinii biegłych psychiatrów połączonej

z obserwacją – oddalenie przedmiotowego wniosku obrony przez Sąd Rejonowy – na okoliczność czy oskarżony miał zdolność rozpoznania znaczenia swoich czynów

i kierowania swoim postępowaniem w chwili popełnienia zarzuconych mu przestępstw – zważywszy na fakt, iż leczył się i leczy psychiatrycznie.

Obrońca zarzuciła też rażącą niewspółmierność kary, podczas gdy okoliczności niniejszej sprawy przemawiają za orzeczeniem kary w łagodniejszym wymiarze.

W oparciu o te zarzuty obrońca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku

i umorzenie postępowania (w przypadku zaistnienia przesłanek z art.31§1k.k.) bądź

o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Koninie.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego S. J. okazała się niezasadna aczkolwiek celowa.

Jak wynika z uzasadnienia apelacji najistotniejsze znaczenie obrońca przypisuje naruszeniu przepisów art.202k.p.k. w zw. z art.170k.p.k. polegające na oddaleniu wniosku obrońcy złożonego na rozprawie w dniu 3.03.16r. o przeprowadzenie dowodu z opinii dwóch biegłych lekarzy psychiatrów na okoliczność stanu zdrowia psychicznego oskarżonego i jego poczytalności w chwili zarzucanych mu czynów.

Rację należy przyznać skarżącemu, że oddalenie tego wniosku nastąpiło

z naruszeniem przepisów postępowania. Wniosku tego nie można było bowiem oddalić tylko na tej podstawie, że zmierza on w sposób oczywisty do przedłużenia postępowania czyli na podstawie art.170§1pkt5k.p.k.

Obrońca w swoim wniosku kwestionował bowiem wydaną uprzednio w tej kwestii opinię dwóch biegłych lekarzy psychiatrów z dnia 12.01.12r. (k.2647-2681)

z której wynikało, że stan psychiczny oskarżonego nie znosił ani nie ograniczał

w stopniu znacznym zdolności rozpoznania znaczenia czynu ani pokierowania swoim postępowaniem. Biegli nie rozpoznali wówczas u oskarżonego choroby psychicznej ani upośledzenia umysłowego. Rozpoznali przebyte ostre zaburzenia psychotyczne po dopalaczach i cechy osobowości nieprawidłowej. Obrońca na rozprawie przedłożyła zaś zaświadczenia dotyczące późniejszego okresu leczenia oskarżonego oraz dokumenty, których nie przedłożył do poprzedniej opinii oskarżony (k.4159 (...))

z których wynikało, że u oskarżonego rozpoznano schizofrenię paranoidalną.

Sąd I instancji nie mógł rozpoznać wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego o przeprowadzenie dowodu z opinii innego zespołu biegłych bez odwołania się do treści art.201k.p.k. W przeciwnym razie dopuścił się bowiem obrazy tego przepisu. Zgodnie z tym przepisem w ocenie Sądu odwoławczego Sąd I instancji nie mógł oddalić wniosku dowodowego na okoliczność stanu zdrowia psychicznego oskarżonego w sytuacji, gdy od poprzedniej opinii upłynęły już 4 lata, oskarżony w tym czasie cały czas leczył się psychiatrycznie, a z przedłożonych przez obrońcę dokumentów wynikało, w przeciwieństwie do wydanej w tej sprawie opinii biegłych psychiatrów, że u oskarżonego rozpoznano schizofrenię paranoidalną. Zwłaszcza, że od czasu poprzedniej opinii zmieniła się też treść art.202k.p.k. i przepis art.202§5k.p.k. stanowi co powinna zawierać obecnie opinia biegłych psychiatrów, a czego nie zawierała poprzednia opinia.

Dlatego Sąd odwoławczy uzupełniając postępowanie dowodowe na rozprawie w dniu 18.11.16r. postanowił przeprowadzić więc dowód z opinii dwóch biegłych lekarzy psychiatrów i psychologa na okoliczność stanu zdrowia psychicznego oskarżonego S. J..

Jak wynika z opinii dwóch biegłych lekarzy psychiatrów i psychologa z dnia 22.12.16r., uzyskanej na zlecenie Sądu odwoławczego (k.4459-4462akt), u oskarżonego S. J. biegli stwierdzili chorobę psychiczną: schizofrenię paranoidalną z komponentą afektywną – aktualnie w fazie remisji objawów. W chwili czynów, zdaniem biegłych, oskarżony miał jednak zachowaną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i kierowania swoim postępowaniem. Zdaniem biegłych nie zachodzą warunki z art.31§1i2k.k. W opinii biegłych również aktualny stan zdrowia psychicznego oskarżonego S. J. pozwala mu na udział w toczącym się postępowaniu. Ze względu na stwierdzoną chorobę oskarżony nie jest w stanie prowadzić swojej obrony w sposób samodzielny i rozsądny; wymaga pomocy adwokata w tym zakresie. Zdaniem biegłych nie zachodzą także przesłanki z art.93b k.k.

Biegli psychiatrzy i psycholog wydali opinię na podstawie jednorazowego badania oskarżonego i nie wnioskowali o przeprowadzenie obserwacji sądowo – psychiatrycznej. Stąd wniosek obrońcy o przeprowadzenie takiej obserwacji musiał być uznany za bezzasadny. Sąd obserwację sądowo – psychiatryczną mógłby zarządzić bowiem jedynie na wniosek biegłych psychiatrów, zgodnie z art.203§1k.p.k.

Opinia wydana przez biegłych lekarzy psychiatrów i psychologa nie była już też kwestionowana przez obrońcę oskarżonego.

Wobec treści tej opinii należało również przyjąć, że naruszenie przepisu art.201k.p.k. przez Sąd I instancji i nie przeprowadzenie dowodu z tej opinii przed Sądem I instancji nie miało wpływu na treść wyroku. Z opinii wynika bowiem, że w chwili czynów oskarżony miał zachowaną zdolność rozpoznania znaczenia czynów i pokierowania swoim postępowaniem.

Podnoszone w apelacji przez obrońcę oskarżonego pozostałe zarzuty dotyczące naruszenia przepisów postępowania to jest przepisów art.4k.p.k., art.7k.p.k., art.410k.p.k. czy wymienionych w uzasadnieniu apelacji przepisów art.5§2k.p.k. i art.92k.p.k. nie zostały w żaden sposób przez obrońcę uzasadnione.

Skarżący podniósł jedynie, że naruszenie to polegało na nierozważeniu całokształtu okoliczności ujawnionych w sprawie oraz na fragmentarycznej jednostronnej analizie i ocenie dowodów co skutkowało błędnym ustaleniem, że materiał dowodowy zebrany w sprawie stanowił dostateczną podstawę do przyjęcia, że S. J. jest winny zarzuconych mu przestępstw. W uzasadnieniu apelacji obrońca wskazał dodatkowo jedynie, że przyjmując sprawstwo oskarżonego S. J. w zakresie postawionych mu zarzutów Sąd I instancji oparł się w głównej mierze na wyjaśnieniach oskarżonego

M. M. oraz na zeznaniach świadków i dokumentach podczas gdy oskarżony twierdził, że nie posiada żadnej wiedzy na temat wskazywanych okoliczności w zarzutach – co może mieć podstawę, zdaniem obrońcy, w chorobie na którą cierpi oskarżony.

Jak już wyżej wskazano biegli psychiatrzy w swojej opinii na temat poczytalności oskarżonego w chwili zarzucanych mu czynów, którą to opinię w pełni podzielił Sąd odwoławczy, gdyż była ona jasna i pełna, przeprowadzona w oparciu o badanie oskarżonego i dostępną dokumentację dotyczącą jego leczenia, uznali, że w chwili czynów oskarżony miał w pełni zachowaną zdolność rozumienia znaczenia czynów i pokierowania swoim postępowaniem. Stąd wyjaśnień oskarżonego zaprzeczających swojemu sprawstwu i zasłaniających się niepamięcią trudno nie traktować w ocenie Sądu odwoławczego jako typowo obronnych, zmierzających do uniknięcia odpowiedzialności. Zwłaszcza, że sprawstwo to wynika nie tylko z pomawiających wyjaśnień współoskarżonego M. M. czy zeznań świadków ale i ze zgromadzonych w sprawie dokumentów, których wiarygodności i mocy dowodowej skarżący nie zakwestionował.

Zdaniem Sądu odwoławczego Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu o właściwie przeprowadzoną ocenę całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego, a z poczynionych ustaleń wywiódł logiczne wnioski co do popełnienia przez oskarżonego przypisanych mu czynów oraz jego winy w tym zakresie.

W przeprowadzonej analizie i ocenie dowodów Sąd Rejonowy z pewnością nie przekroczył zasad określonych art. 7 k.p.k., a w związku z tym zajęte stanowisko pozostaje pod ochroną ustawową. Nie ulega przy tym wątpliwości, że Sąd I instancji zapoznał się ze wszystkimi dowodami zgromadzonymi w sprawie. Rozważył je w ich całokształcie i wzajemnym powiązaniu ze sobą oraz dokonał wyboru którym z nich daje wiarę, a którym tej wiary odmawia i z jakich przyczyn. Sąd odwoławczy zbadał tę ocenę w oparciu o treść zarzutów w skardze apelacyjnej obrońcy i nie znalazł podstaw do jej kwestionowania. Brak było zatem podstaw do zasadnego twierdzenia o obrazie przepisu art. 7 k.p.k. Jednocześnie poczynione przez Sąd ustalenia faktyczne były wynikiem dokonanej przez Sąd oceny dowodów i w toku kontroli instancyjnej Sąd odwoławczy nie dostrzegł błędów i w tym zakresie.

Kontrola odwoławcza nie ujawniła również uchybień Sądu skutkujących obrazą art. 410 k.p.k. Przepis ten nakazujący uwzględnienie całokształtu okoliczności ujawnionych na rozprawie, nie może być bowiem rozumiany w ten sposób, że każdy z przeprowadzonych dowodów ma stanowić podstawę ustaleń Sądu. Jest to oczywiście niemożliwe zwłaszcza w sytuacji, gdy z różnych dowodów wynikają wzajemnie sprzeczne okoliczności, jak ma to miejsce w przedmiotowej sprawie. Nie można więc zarzutu opierać na tym, iż pewne dowody nie stanowiły podstawy ustaleń, jeżeli sąd rozważył je i ocenił ich znaczenie w sposób określony w art. 7 k.p.k.

Nie ma również racji autor apelacji podnosząc zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k. W pierwszej kolejności należy podkreślić, iż nie można stawiać w sposób uzasadniony zarzutu naruszenia zasady in dubio pro reo powołując się na wątpliwości samej "strony" co do treści ustaleń faktycznych, wymowy dowodów, czy też sposobu interpretacji przepisów prawa. Dla oceny, czy nie został naruszony zakaz z art. 5 § 2 k.p.k. nie są bowiem miarodajne tego rodzaju wątpliwości zgłaszane przez stronę, ale tylko to, czy Sąd orzekający w sprawie rzeczywiście powziął wątpliwości w tym zakresie i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść obwinionego.

A zatem w sytuacji, gdy konkretne ustalenie faktyczne zależy od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo. Ewentualne zastrzeżenia, co do oceny wiarygodności konkretnego dowodu lub grupy dowodów rozstrzygane mogą być tylko na płaszczyźnie dochowania przez sąd granic sędziowskiej swobody ocen z art. 7 k.p.k.

Zdaniem Sądu odwoławczego Sąd I instancji słusznie dał wiarę wyjaśnieniom współoskarżonego M. M. w zakresie w jakim ten wskazywał na sprawstwo oskarżonego S. J..

Kwestia pomówienia wielokrotnie poruszana była w orzecznictwie sądów. Sąd Najwyższy wyraził pogląd zgodnie z którym pomówienie jest jednym z rodzajów wyjaśnień osoby zainteresowanej w wyniku procesu. Istnieją dwa rodzaje pomówienia. Do pierwszego z nich należą te pomówienia, w których współoskarżony, zapierając się własnej winy, pomawia inną osobę, przeważnie współoskarżonego, o popełnienie danego czynu i w ten sposób dąży do ekskulpowania własnej osoby. Do drugiego należy pomówienie, które umownie można określić jako pomówienie złożone, mianowicie zachodzi ono, gdy oskarżony przyznaje się do winy twierdząc jednocześnie, że także inna osoba (z reguły współoskarżony) brała udział w przestępstwie, które jest przedmiotem osądu w danej sprawie (wyr. z 06.02.1970 r. IV KR 249/69, LEX 18066). Dyrektywą naczelną w obu wyżej wskazanych wypadkach jest zasada swobodnej oceny dowodów, poparta regułami celowościowymi, nakazującymi zachowanie szczególnej ostrożności i skrupulatności w ich ocenie. Podkreślić należy, że ustawa nie precyzuje ilości dowodów w oparciu o które może zostać przypisana wina, nie dzieli też dowodów na „lepsze” i „gorsze” – inaczej - „silniejsze” i „słabsze”. Odtwarzając zdarzenie stanowiące przedmiot postępowania, Sąd musi dysponować dowodami w dostatecznym stopniu przekonującymi. Jeśli takowe są, przypisanie winy i sprawstwa może nastąpić nawet na podstawie wyjaśnień osoby współpodejrzanej.

Pamiętać bowiem należy, że pomówienie, czyli obciążanie w złożonych wyjaśnieniach innej osoby odpowiedzialnością za przestępstwo jest w ujęciu prawa karnego procesowego dowodem podlegającym swobodnej ocenie na równi z innymi dowodami (art. 7 k.p.k.). O wartości dowodowej zeznań lub wyjaśnień nie decyduje także to, w jakim stadium postępowania zostały one złożone, lecz ich treść w konfrontacji z innymi dowodami (por. wyr. S.A. w Białymstoku z 21.02.2013 r., II AKa 18/13, LEX 1294721). Nie jest też tak, by w ostateczności, z powodu obiektywnej niemożności zweryfikowania pomówienia innymi dowodami, należałoby pomawiającego zdyskwalifikować jako źródło dowodowe, a jego wyjaśnienia jako środek dowodowy (por. post. SN z 04.04.2013 r., II KK 67/13, LEX 1317923). Procedura karna nie wyłącza możliwości oparcia ustaleń faktycznych tylko na jednym dowodzie, byleby ocena tego dowodu była rzeczowa oraz logiczna i nie wkraczała w sferę dowolności (por. wyr. S.A. w Łodzi z 25.04.2013 r., II AKa 41/13, LEX 1324701).

W podsumowaniu przedstawionych rozważań wskazać więc należy, iż w świetle utrwalonego orzecznictwa dowód z pomówienia może być dowodem winy, o ile jest logiczny, stanowczy, konsekwentny, zgodny z logiką wypadków, nie jest wyrazem osobistego zainteresowania pomawiającego, wyrażającym się w przerzucaniu winy na inną osobę czy umniejszaniu swojego stopnia zawinienia. Tym bardziej nie można dyskredytować dowodu z pomowień na tej tylko podstawie, że pomawiający mógł mieć interes w składaniu takich wyjaśnień, chcąc zminimalizować karę za własne czyny, w sytuacji, gdy pomówienie nie było wynikiem chęci fałszywego obciążenia, bądź przerzucenia odpowiedzialności za własne czyny na inne osoby. Nie można bowiem pomawiającemu odmówić prawa do przyznania się do winy i złożenia szczerych oraz pełnych wyjaśnień w nadziei, że okoliczność ta wpłynie łagodząco na wymiar orzekanej kary.

Dlatego zdaniem Sądu odwoławczego słusznie Sąd I instancji uznał, że wyjaśnienia współoskarżonego M. M. są dowodem pełnowartościowym. Sąd Rejonowy, w ocenie Sądu odwoławczego, w żaden sposób nie uchybił obowiązkowi wnikliwej i ostrożnej analizy w/w dowodu. Zwłaszcza, że wyjaśnienia te znajdowały potwierdzenie w dokumentach zebranych w sprawie i ujawnionych na rozprawie, których autentyczność nie została zakwestionowana.

Sąd odwoławczy dokonując jednak zmiany wyroku wobec oskarżonego B. L. na skutek złożonej przez niego apelacji oraz dostrzegając z urzędu pewne błędy w opisach czynów przypisanych oskarżonym i ich kwalifikacji prawnej zmuszony był również dokonać zgodnych z tymi zmianami korekt w niektórych opisach czynów przypisanych oskarżonemu S. J..

I tak:

- z opisu czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 12 Sąd odwoławczy wyeliminował stwierdzenie, że oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu

z M. M. i B. L., gdyż nie ustalono aby ci oskarżenia brali udział w sfalszowaniu dokumentu w postaci oświadczenia z dnia 19.09.09r. Natomiast Sąd uzupełnił opis tego czynu, zgodnie z ustaleniami faktycznymi, o stwierdzenie, że oskarżony wykorzystał do podrobienia tego dokumentu podrobione przez B. L. pieczętki. Również stwierdzenie, że oskarżony następnie czynił przygotowania do użycia tego dokumentu Sąd zastąpił słowami „celem użycia”, gdyż samo sfalszowanie dokumentu celem jego użycia jest już przygotowaniem do użycia sfalszowanego dokumentu. Taki czyn może być w ocenie Sądu odwoławczego kwalifikowany tylko z art.270§1k.k. Dlatego Sąd odwoławczy wyeliminował z kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 12 §3 art.270k.k. i przyjął kwalifikację prawną tego czynu z art.270§1k.k. w zw. z art.4§1k.k.;

- z opisu czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 13 Sąd odwoławczy również wyeliminował stwierdzenie, że oskarżony S. J. działał wspólnie

i w porozumieniu z B. L., gdyż w ocenie Sądu odwoławczego zgromadzone i prawidłowo ocenione dowody nie pozwalały na przypisanie oskarżonemu B. L. współsprawstwa w sfalszowaniu dokumentu z dnia 19.09.09r., a jedynie pomocnictwa. Dlatego Sąd przyjął w opisie tego czynu, że oskarżeni wykorzystali do podrobienia tego dokumentu podrobione przez B. L. pieczętki. Z kwalifikacji prawnej tego czynu Sąd wyeliminował również §1art.284k.k., gdyż pomoc w przywłaszczeniu dotyczyła tylko powierzonego mienia;

- z opisu czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 14 Sąd odwoławczy wyeliminował opis dotyczący czynu wypełniającego, w ocenie Sądu I instancji znamiona przestępstwa z art.284§1i2k.k. w zbiegu kumulatywnym, czyli stwierdzenie „a następnie pomimo wypowiedzenia mu przez bank w dniu 10.03.2010r. umowy kredytowej nie dokonał zwrotu powierzonego mu samochodu, będącego przedmiotem częściowego przewłaszczenia go na rzecz banku, dokonując jego przywłaszczenia”. Zdaniem Sądu odwoławczego w realiach niniejszej sprawy nie można było przyjąć, że oskarżony jednym czynem wypełnił zarówno znamiona przestępstwa oszustwa jak

i przywłaszczenia, mając chociażby na uwadze odległy czas jaki minął od uzyskania przez oskarżonego kredytu na zakup samochodu do czasu wypowiedzenia umowy kredytowej przez bank, kiedy to zrealizował się po stronie oskarżonego obowiązek zwrotu samochodu oraz mając na uwadze niemożność ustalenia czasu w którym

u oskarżonego powstał zamiar przywłaszczenia powierzonego mu samochodu,

w szczególności czy miało to miejsce już w chwili zawierania umowy kredytu. Kryterium wyodrębnienia zintegrowanych zespółów zachowań oskarżonego stoi

w ocenie Sądu odwoławczego na przeszkodzie przyjęciu jedności czynu. Nie ma natomiast celowości rozważania czy oskarżonemu można by przypisać czyn

z art.284§2k.k. w zbiegu realnym i czy nie stanowi ten czyn współukarane go czynu następczego a to z uwagi na zaskarżenie wyroku w tym zakresie jedynie na korzyść oskarżonego S. J.. Dlatego Sąd odwoławczy przyjął kwalifikację prawną tego czynu oskarżonego jedynie z art.297§1k.k. i art.286§1k.k.

w zw. z art.11§2k.k.i art.4§1k.k. Takie zakwalifikowanie tego czynu oskarżonego pozwalało jednocześnie na przyjęcie, że czynu tego oskarżony dopuścił się

w warunkach ciągu przestępstw z czynem przypisanym mu w punkcie 15, kwalifikowanym również z art.297§1k.k. i art.286§1k.k. w zw. z art.11§2k.k. w zw.

z art.4§1k.k., czyli w warunkach art.91§1k.k. Dlatego Sąd odwoławczy za przestępstwa te na podstawie art.286§1k.k. w zw. z art.11§3k.k. i art. 91§1k.k. wymierzył oskarżonemu jedną karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, uznając, że nie jest to orzeczenie mniej korzystne dla oskarżonego skoro za jeden z tych czynów, przy kwalifikacji w zbiegu realnym, orzeczono wobec oskarżonego karę 2 lat pozbawienia wolności, a za drugi karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

a karę łączną wymierzono przy zastosowaniu zasady asperacji, wyższą o jeden rok od najsurowszej kary jednostkowej.

Z uwagi na orzeczenie za czyny przypisane oskarżonemu w punktach 14 i 15 jednej nowej kary pozbawienia wolności, na podstawie art.85k.k. i art.86§1k.k. w zw. z art.91§2k.k. w zw. z art.4§1k.k., Sąd odwoławczy połączył orzeczone wobec oskarżonego S. J. w punktach 8,9,10,11,12,13 oraz 14 z 15 kary pozbawienia wolności i jako karę łączną

wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet okres pozbawienia wolności wskazany w punkcie 17, na podstawie wskazanych tam przepisów, uznając, że będzie to kara sprawiedliwa zgodna z wszystkimi dyrektywami jej wymiaru. Uwzględniająca bliskość czasową i rodzajową czynów przypisanych oskarżonemu. Orzekając karę łączną pozbawienia wolności Sąd zastosował podobnie jak Sąd I instancji zasadę asperacji, przy czym wobec przyjęcia, że czyny przypisane w punktach 14 i 15 popełnione zostały w ramach ciągu przestępstw i wymierzono za nie jedną karę (niższą niż suma kar orzeczonych za te czyny przez Sąd I instancji ale wyższą od najwyższej z kar jednostkowych za te czyny) Sąd orzekł karę łączną jedynie o 6 miesięcy wyższą od najsurowszej z kar jednostkowych aby orzeczenie o karze nie było surowsze niż orzeczenie w tym zakresie przez Sąd I instancji.

Sąd odwoławczy dokonał kontroli zaskarżonego orzeczenia, także co do kar orzeczonych wobec oskarżonego zwłaszcza, że i taki zarzut został podniesiony przez obrońcę.

Sąd Okręgowy nie dopatrył się, by w niniejszej sprawie zachodziła podstawa do zmiany wyroku, przewidziana w art. 438 pkt. 4 k.p.k. Pamiętać bowiem trzeba, iż o rażącej niewspółmierności kary w rozumieniu art. 438 pkt. 4 k.p.k. można mówić tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć wpływ na wymiar kary, można by przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd I instancji, a karą, która byłaby prawidłowa w świetle dyrektyw art. 53 k.k. Z taką sytuacją nie mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Sąd I instancji wymierzając wobec oskarżonego karę, uwzględnił wszystkie okoliczności wiążące się z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami i wskazaniem, co do ich wymiaru bacząc, aby granice swobodnego uznania sędziowskiego nie zostały przekroczone. Na wymiar orzeczonych wobec oskarżonego kar pozbawienia wolności większego wpływu nie może mieć natomiast obecny stan psychiczny oskarżonego.

Mając na względzie wszystkie przedstawione powyżej okoliczności, Sąd odwoławczy – nie znajdując uchybień określonych w art. 439 k.p.k. lub art. 440 k.p.k., podlegających uwzględnieniu z urzędu i powodujących konieczność dalszej zmiany bądź uchylenia zaskarżonego rozstrzygnięcia – na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. orzekł jak w wyroku.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze Sąd odwoławczy orzekł na podstawie art. art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. uznając, że uiszczenie tych kosztów z uwagi na obecną sytuację materialną oskarżonego S. J. byłoby dla niego zbyt uciążliwe.

Sąd Okręgowy na podstawie § 4 ust. 1 i 2, § 17 ust. 1 pkt. 4, §20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2015 r., poz. 1801) zasądził na rzecz adwokata R. M. kwotę 619,92zł tytułem obrony wykonywanej z urzędu w postępowaniu odwoławczym. Sąd uwzględniając stopień zawichości sprawy, nakład pracy obrońcy, a także jego stawiennictwo w Sądzie na dwóch rozprawach, uznał za zasadne zastosowanie 1/2 opłaty maksymalnej wynikającej ze wskazanego powyżej rozporządzenia.

SSO Marek Ziółkowski SSO Agata Wilczewska SSO Robert Rafał Kwieciński